

Славейков срещу Петко Славейков. Свръхчовекът срещу онтологическото тяло, срещу своя органически произход, срещу зависимостта от своя отец, сътворител, съставител. Тялото е разделителната линия между ницшеанското влияние и творческото начало в поезията на Славейков.

Забягвайки от телесността на бащите, синовете започват да използват ресурсите на съзерцателността, на разглезеността (Ал. Паскалев: „...да се приписва Славейкову известна разглезеност“), на стерилната мисъл. Тялото не остава привилегия на Възраждането, но то е негов белег (маркер) в една опозиция стари-млади. Реализмът е отклик на тялото, то е готово на героизъм, саможертва в полето на възвишеното, идеологизираното. Корпусът е цитадела, непревземаема крепост, извисяваща се над упадъчното, скандалното, самоцелното. Корпусът е реализмът, мисълта – модернизмът. Модернизмът в своята „точка на кипене“ трябва да разглоби „кумира“ на реализма – Вазов, да мисли себе си като дръзка интервенция, която ще излекува (Доктор Джан-Джан) изкуството от остарялата му мускулатура, да реформира зазиданите в своите цитадели консерватори.

„Разглобен“ кумир не означава умъртвен кумир; култовите практики отдавна са го доказали. Но разглобяването е посегателство, което измества. То е застрашаващо с това, че освобождава пространство, което се осъзнава като незаето пространство“ (Симеон Янев¹). Разглобяването на Вазов след умъртвяването на Вазов – неуредици, разкрити в тялото: 1) сърцето на Вазов било много увеличено от аневризма; 2) също прекалено много била увеличена и дъгата на аортата, „тя образувала нещо като второ сърце“; 3) дебелите страни на аортата били „размекчени като разкашени гуми“; 4) счупен хлътнал череп, понеже най-голямото хлътване е в областта на тилните гънки (център на зрението) – докторът е заключил, че Вазов е бил спял (Стилиян Чилингиров – за аутопсията на Вазов в „И. Вазов. От близо и далеч“).

Разглобяването на частите на архитектурата, скулптурата, мумията – Вазов освобождава пространство с нищо, т.е. вакуумно пространство, което, изпълнено с манифестите на модернизма, ще се превърне във вакуумирано пространство. „Душата на художника“, „Блянове на модерен поет“, предговорът към второто издание на „Стихотворения“ от Яворов са манифестната сглобка на новата школа, срастъците на мисловно ниво, чрез които синовете ще се отскубнат от авторитета на своите патриарси, младото поколение ще разглоби „коляното“ на „старите“. Манифестите на Пенчо Славейков и д-р Кръстев са и знамения, те рушат стерео-

¹ Янев, С. Необузданият доктор Кръстев и литературноисторическият смисъл на една критика. – В: Кръстев, д-р Кр. Съчинения. Т. 1. С., 1996, с. 31.